

ת"פ 59506/12/18 - מדינת ישראל נגד אוריין יחיא יצחק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59506-12-18 מדינת ישראל נ' יצחק
תיק חיצוני: 462923/2012

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל ע"י פמ"י פלילי
נגד אוריין יחיא יצחק ע"י ב"כ עו"ד סלבה רודנקו
הנאשם

החלטה

לפניי בקשת הנאשם לביטול האישום השני בכתב האישום בשל אי קיום חובת השימוע, הקבוע בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. יצוין, כי הנאשם מואשם בביצוע עבירות מרמה, זיוף ועבירת מחשב (נשוא האישום השני).

ברקע הדברים ולשם חידודם יצוין, כי בכל הקשור לזכות היידוע והשימוע, הפרקליטות פועלת בהתאם להנחיית פרקליט המדינה 14.21 הנוגעת להליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים (להלן - **ההנחיה**). הנחיה זו קובעת, כי עם קבלת תיק החקירה אצל הפרקליטות, עליה לשלוח "**מכתב יידוע ראשון**" לחשוד, לפיו חומר החקירה התקבל אצלה, אך טרם נלמד חומר הראיות ולכן טרם נתגבשה החלטה אם להגיש כתב אישום, אם לאו (ס' 14 להנחיה). לאחר שהפרקליטות למדה את חומר הראיות והיא סבורה שיש מקום להגיש כתב אישום בכפוף לשימוע, קובעת ההנחיה, כי יש לשלוח "**מכתב יידוע שני**" (המכונה לעתים 'כתב חשדות') (ס' 15 להנחיה). בהמשך הוכתבה מתכונת "מכתב היידוע השני":

"התייחסות כללית, תמציתית ובהירה לטיב החשדות. כך לדוגמה, יצוין בהודעה כי על פי עיון ראשוני בחומר החקירה עולה חשד לביצוע עבירות מסוימות שיפורטו, או לכל הפחות יצוין אפיון כללי של עבירה, כדוגמת אלימות/מין/מרמה/וכדומה. יצוין כי בתיקים רחבי היקף או מורכבים באופן מיוחד, ניתן בשל אילוצי זמן, לשלוח תחילה מכתב חשדות מצומצם, ובהמשך לשלוח מכתב נוסף, מפורט יותר" [ס' 16(1) להנחיה].

וכעת לגופם של דברים.

העובדות הצריכות לעניין

ביום 1.5.18 שלחה המאשימה "מכתב יידוע שני" אל הנאשם. במסגרת המכתב הודיע המאשימה לנאשם כי היא שוקלת להעמיד אותו לדין בכפוף לשימוע, בעבירות המפורטות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ס' 415 סיפא לחוק

העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), זיוף (ס' 418 לחוק העונשין) ושימוש במסמך מזויף (ס' 420 לחוק העונשין).

ביום 19.8.2018 שלח הסיניגור בקשה לפרקליטות לקבלת תמצית חשדות (נספח ב' לבקשה שלפניי) ולא זכה להתייחסות בעניין זה בכתב.

ככל הנראה, לאחר מועד זה, נערך שימוע בעל-פה.

ביום 25.12.18 הוגש כנגד הנאשם כתב האישום המקורי. כתב האישום מפרט מסכת ארוכה של מספר שנים, במהלכם ביצע לכאורה הנאשם עבירות זיוף ומרמה. האישום השני המקורי ייחס לנאשם עבירת זיוף של דרכון בריטי לפי סעיף 418 לחוק העונשין. בהקשר זה טוען הסיניגור, כי חשד זה לא עלה כלל במכתב היידוע השני ואף לא עלה בשימוע (ס' 7 לבקשה שלפניי).

ביום 7.2.19 פנה הסיניגור לפרקליטות בכתב, וביקש "לשקול מחיקת אישום 2 ולו מחמת התיישנות, וכן מן הטעם שלא נערך שימוע בעניין זה. **לחילופין, אבקש לתקן את האישום** ולהעביר אלי הסמכה בכתב מהיועמ"ש לממשלה להעמדת הנאשם לדין בגין עבירת חוץ" (ס' 8 ונספח ג' לבקשה שלפניי - ההדגשה הוספה).

ביום 14.2.19 הודיעה המאשימה על תיקון כתב האישום באופן שבו עבירת הזיוף הוחלפה בעבירת מידע כוזב או פלט כוזב לפי סעיף 3(א) לחוק המחשבים, תשנ"ה - 1995 (להלן - **חוק המחשבים**) וכתב האישום המתוקן הוגש (להלן - **כתב האישום השני**).

ביום 18.2.2019 התקיים דיון לפני חברתי, כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא, שבו חזר הסיניגור על טענותיו והעלה טענות נוספות.

ביום 19.3.2019 ניתנה ע"י חברתי החלטה בטענות המקדמיות, שבסיומה הורתה על תיקון כתב האישום כמפורט בהחלטתה. יצוין, כי המאשימה ביקשה לעיין מחדש בהחלטה, ובקשה זו נדונה בדיון שהתקיים לפני חברתי ביום 1.4.2019.

בהחלטתה מיום 1.4.2019, בכל הנוגע לטענה בדבר היעדר קיום זכות שימוע לגבי האישום השני המתוקן, כתבה חברתי כך:

8. מתוך דברי הצדדים עולה, כי חומר הראיות המצוי כיום בתיק הועמד בעיקרו לעיון הסיניגור גם טרם השימוע שנערך, והגם שבמסגרת השימוע, לא נמסר כתב חשדות ולא יוחסה לנאשם העבירה הקונקרטי המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן.

9. עוד התברר, כי גם לאחר הגשת כתב האישום, התאפשר לב"כ הנאשם למסור מסמכים למאשימה, ומשכך, לא מצאתי כי עובדה שלא צוינה בכתב חשדות העבירה הקונקרטי שבה מואשם הנאשם כעת, פגעה בזכות הנאשם להשמיע טענותיו, ולא מצאתי להורות על ביטול כתב אישום מהטעם שלא נערך שימוע".

חברתי חזרה על הוראותיה בדבר תיקון כתב האישום, וביום 10.4.2019 אכן הוגש כתב אישום מתוקן בשנית (להלן -

כתב האישום השלישי).

לנוכח כפירת הנאשם במיוחס לו, הועבר התיק אלי, וביום 16.4.2019 התקיים דיון, שבו ניתנה תשובה מפורטת לאישום. בסיום הדיון החלטתי לקבוע מועד נוסף טרם קביעת מועד לשמיעת הראיות, ובין היתר, לנוכח טענות הסניגור בדיון, כי לא קוימה זכות השימוע לגבי האישום השני, אפשרתי לו להגיש בקשה מתאימה, לה תגיב המאשימה והוא יוכל להשיב, וזאת מבלי לקבוע אם העניין כבר נדון והוכרע אם לאו.

הבקשה שלפניי

כאמור ובתמצית, הסניגור טוען, כי חובת השימוע לא קוימה עובר לתיקון כתב האישום, כך שלמעשה לנאשם לא נערך שימוע על פי דין ביחס לעבירה לפי חוק המחשבים, החלטת המאשימה על תיקון כתב האישום והחלפת עבירת הזיוף לעבירה לפי חוק המחשבים התקבלה ללא בחינת התשתית הנדרשת או מבלי לקבל את תגובת הנאשם לחשדות, והדבר מלמד על חוסר סבירות בקבלת ההחלטה. עוד מצוין הסניגור, כי ההחלטה על התיקון נבעה מדין ודברים בינו לבין המאשימה לרבות טענותיו המקדמיות לגבי היעדר סמכות והתיישנות. עוד יצא הסניגור חוצץ נגד העובדה שלא נמסר לו כתב חשדות מפורט.

תגובת המאשימה

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את טענותיו של ב"כ הנאשם. המאשימה אינה חולקת על כך כי מכתב השימוע השני בעניינו של הנאשם לא התייחס לעבירות המיוחסות באישום השני, אולם בשימוע שהתקיים בעל פה, לא נשללה מן הנאשם האפשרות להעלות כל טענה בנוגע לעבירות אלה או בנוגע לכל עבירה שנחקר באזהרה בעניינה במשטרה. לכך יש להוסיף, כי מכתב היידוע השני כלל עבירת זיוף, שיוחסה לנאשם, בין היתר, באישום השני. לטענת המאשימה, התיקון שבוצע באישום השני משקף לטעמה, את העבירה המתאימה ביותר לנסיבות המתוארות. אשר לטענה בדבר היעדר "כתב חשדות", ציינה המאשימה, כי לא חלה עליה חובה כזו, וכי ההחלטה בדבר פירוט כתב החשדות נתונה לשיקול דעתה בלבד. לכן מבקשת המאשימה לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

לאחר כל האמור, אני מוצא לדחות את בקשת הסניגור.

ראשית, השתלשלות הדברים שפירטתי לעיל, מלמדת על כך שבין הצדדים היה דו-שיח הדדי ומתמשך לאורך תקופה, שבשלו, הוגש כתב האישום השני. תיקון כתב האישום מלמד על כך שהמאשימה הייתה קשובה למכלול טענותיו של הסניגור, ויישמה את מסקנותיה מהן בדרך שמצאה לנכון על-פי שיקול דעתה. לכן, קשה לקבל את טענות הסניגור בדבר "היעדר שימוע", שעה שמכלול הסוגיות עלה בהידברות שבין הצדדים - אם לא בכותרת (סעיף העבירה), בוודאי שבמהות (המסכת העובדתית המהווה בסיס לייחוס העבירה). כפי שקבעה חברתי ובצדק, עצם העובדה שעבירת המחשבים הספציפית לא עלתה מפורשות בתחילה, אינה מורידה או מעלה מהעובדה, שמכלול הראיות היו מונחות לפני

הסניגור.

שנית, לא נטען ובוודאי שלא הוכח, כי המאשימה כיחדה מהסניגור חומר ראיות כלשהו, ונדמה כי הן השימוע והן חילופי הדברים בין הצדדים, דווקא נבעו ממכלול החומרים אליהם נחשף הסניגור הנוגעים למכלול האישומים בתיק.

שלישית, הבקשה שלפניי, אינה אלא חזרה על הבקשה למחיקת האישום השני, שהייתה מונחת לפני חברתי, בקשה שנדחתה על-ידיה כפי שפורט לעיל. אינני בא בטרוניות לסניגור על הדרך בה פעל מתוך רצון למצות את זכויות מרשו, כפי שאכן עשה בצורה מעמיקה ומקצועית. אלא שבסופו של דבר, לאחר בחינת השתלשלות האירועים כפי שפורטה לעיל, לא מצאתי בטענות שהעלה הסניגור טענות חדשות שטרם נדונו.

רביעית, מעבר לכל האמור, במכתבו של הסניגור לפרקליטות מיום 7.2.2019 הוא ביקש מפורשות למחוק את האישום השני ו"**לחילופין**" לתקנו, בהתאם לשיטתו ולטענותיו. די בכך, כדי לשמוט את הקרקע מטענת היעדר השימוע, שעה שהסניגור עצמו הציע תיקון של כתב האישום בנקודה שבמחלוקת.

חמישית, אשר לטענה בדבר היעדר כתב חשדות - סעיף 16 להנחיה קובע מפורשות, כי "מכתב יידוע שני" **יכול לכלול גם כתב חשדות**, אין חובה לעשות כן, אלא בנסיבות המצדיקות זאת. מכאן, שהפרקליטות הפעילה שיקול דעת ובחירה שלא לפרט כתב חשדות, ובעצם ההחלטה לא נפל כל פגם.

התוצאה היא, אפוא, שלא מצאתי פגם באופן בו התנהלה הפרקליטות, ולא מצאתי כי נפגעה זכות מזכויותיו של הנאשם.

לכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, במעמד הצדדים.